

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 2Csp/19/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8223200724
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tomáš Dulina
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2024:8223200724.3

Rozhodnutie

Okresný súd Bardejov sudcom JUDr. Tomášom Dulinom v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX, o zaplatenie 936,19 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 890,26 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 890,26 eur od 11.04.2022 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 90,18 %, o výške ktorého po právoplatnosti rozsudku rozhodne súd samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Pôvodný žalobca (BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA) žalobou doručenou Okresnému súd Bardejov dňa 26.04.2023 žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 936,19 eur spolu s úrokmi z dlžnej úverovej istiny vo výške 30 % ročne zo sumy 898,76 eur od 23.12.2020 do zaplatenia a úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 916,19 eur od 23.12.2020 do zaplatenia a na náhradu trov konania.

2. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 01.07.2020 uzavrel žalobca ako veriteľ na jednej strane so žalovaným ako dlžníkom na strane druhej Zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydání kreditnej karty (ďalej len "úverová zmluva") podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a Rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb (ďalej len "rámcová zmluva") podľa zákona č. 492/2009 Z.z. o platobných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Obsahom úverovej zmluvy bol záväzok žalobcu poskytnúť žalovanému revolvingový úver vo forme úverového rámca do výšky 5.000,- Eur na financovanie kúpy spotrebného tovaru u predajcu uvedeného na úverovej zmluve a súčasne záväzok žalovaného vrátiť poskytnutý revolvingový úver spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami formou dohodnutých mesačných splátok. Podľa bodu 1.5. Úverovej zmluvy žalovaný súhlasil s tým, aby žalobca poukázal peňažné prostriedky vo výške prvého čerpania revolvingového úveru predajcovi, ktorý žalovanému predal tovar opísaný v základných podmienkach úverovej zmluvy. Na základe tohto súhlasu žalobca poskytol prvé čerpanie úveru žalovanému tak, že uhradil požadované peňažné prostriedky na účet predajcu a žalovanému vydal kreditnú kartu na jeho meno a poskytol mu dohodnuté platobné služby s ňou spojené. Podľa bodu 3.1. Úverovej zmluvy bol žalovaný oprávnený čerpať revolvingový úver formou financovania nákupu tovaru a/alebo služieb v obchodných miestach, ktoré akceptujú túto kartu, výberom finančných prostriedkov v hotovosti pomocou karty v miestach na to určených, prevodom na účet určený žalovaným alebo iným dohodnutým

spôsobom, a to aj pri použití informačných technológií. Žalovaný takto po dobu trvania úverového vzťahu vyčerpával z poskytnutého úverového rámca peňažné prostriedky v celkovej výške 901,30 Eur tak, že sumu 892,80 Eur žalovaný čerpal výbermi hotovosti z bankomatov a platbami na vybraných obchodných miestach a sumu 8,50 Eur predstavujú poplatky, ktoré žalobca účtoval žalovanému v súlade s úverovou zmluvou ako súčasť úverovej istiny. Uvedené skutočnosti potvrdzuje Výpis z úverového účtu žalovaného a Potvrdenie o odfinancovaní peňažných prostriedkov, ktoré žalobca predkladá v prílohe. Podľa bodu 4.3. Úverovej zmluvy sa žalovaný zaviazal riadne a včas splácať poskytnutý úver, a to formou dohodnutých pravidelných mesačných splátok, ak sa s bankou nedohodol inak. Banka splátku použije na úhradu splatných záväzkov klienta. Pri výpočte úrokov z úveru vychádza Banka z roku s 365 dňami (v prípade prestupného roku s 366 dňami) a zo skutočného počtu dní. Žalovaný svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas neplnil. Napriek zmluvne dohodnutým splátkam poskytnutého úveru uhradil žalovaný žalobcovi do dnešného dňa len časť dlžnej sumy, a to sumu vo výške 2,54 Eur, čo preukazuje Výpis z úverového účtu žalovaného, ktorý žalobca prekladá v prílohe. Na predžalobné výzvy žalovaný nereagoval. Podľa bodu 7.1. Úverovej zmluvy v prípade, ak klient nespláca poskytnutý úver riadne a včas, ak klient poskytol banke nepravdivé údaje, ak bolo na majetok klienta alebo manžela/manželku klienta začaté exekučné konanie, ak klient riadne a včas nespláca svoje ďalšie záväzky voči banke alebo iným veriteľom, je banka oprávnená: a) vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t.j. požadovať splatenie úveru vrátane príslušných úrokov a poplatkov v lehote a s účinnosťou, ktorú banka určí v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, b) odstúpiť od úverovej zmluvy s okamžitou platnosťou, c) vypovedať úverovú zmluvu; výpovedná doba je dva mesiace a začína plynúť v 1. deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola klientovi výpoveď zaslaná, d) pozastaviť ďalšie čerpanie úveru. Podľa bodu 10. Úverovej zmluvy banka doručuje všetku korešpondenciu a oznamy klientovi poštou (obyčajná alebo doporučená listová zásielka alebo zásielka do vlastných rúk), elektronickými komunikačnými médiami (e-mail, fax, sms alebo iné elektronické médium) alebo prostredníctvom kuriéra. Banka môže poskytnúť alebo sprístupniť klientovi informácie týkajúce sa jeho úveru alebo zasielať oznamy i prostredníctvom klientskej zóny. Klientská zóna je zabezpečená webová stránka banky, do ktorej klient získava prístup po zadaní požadovanej identifikácie. Za riadne doručovanie korešpondencie klientovi sa považuje doručenie korešpondencie dlžníkovi alebo spoludlžníkovi. V dôsledku neplnenia dohodnutých splátok zo strany žalovaného žalobca vyhlásil dňa 22.12.2020 mimoriadnu splatnosť úveru, čím sa stal dlh žalovaného splatný v celom rozsahu. Podľa bodu 7.2. Úverovej zmluvy Banka je oprávnená v prípade porušenia povinnosti splácať poskytnutý úver riadne a včas, požadovať od klienta zaplatenie úrokov z omeškania v zákonom stanovenej výške odo dňa nasledujúceho po dni, kedy došlo k omeškaniu klienta so splácaním úveru a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a klient je povinný úroky z omeškania a náklady spojené s uplatnením pohľadávky zaplatiť. Banka je oprávnená od klienta požadovať náhradu škody, ktorá banke vznikla v súvislosti s porušením povinnosti klienta. Podľa bodu 7.4. Úverovej zmluvy ku dňu účinnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru alebo odstúpenia od úverovej zmluvy alebo výpovede úverovej zmluvy je splatný celý dlh klienta voči banke. Nesplatená istina úveru je až do dňa jej úplného splatenia úročená podľa úrokovej sadzby dohodnutej v úverovej zmluve, t.j. klient je povinný zaplatiť úroky od doby poskytnutia úveru do vrátenia peňažných prostriedkov v celom rozsahu. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam má žalovaný voči žalobcovi k dnešnému dňu neuhradené záväzky po lehote splatnosti v celkovej výške 936,19 Eur (898,76 Eur z titulu zvyšku dlžnej úverovej istiny; 3,16 Eur z titulu dlžných úrokov z úveru; 14,27 Eur z titulu dlžného poisťného z úveru; 20,00 Eur z titulu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky;). Okrem toho je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi úroky z dlžnej úverovej istiny vo výške 30,00 % ročne zo sumy 898,76 Eur od 23.12.2020 až do zaplatenia a úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 916,19 Eur od 23.12.2020 až do zaplatenia (žalobca si neuplatňuje úroky z omeškania zo sumy nákladov spojených s uplatnením pohľadávky). Žalobca v prílohe predložil výpis z úverového účtu žalovaného, z ktorého sú zrejmé dátumy splatnosti a výška predpísaných splátok, ako aj všetky pohyby na úverovom účte žalovaného, t.j. kedy a v akej výške poskytol žalobca žalovanému peňažné prostriedky a zároveň kedy a v akej výške žalovaný splácal poskytnutý úver.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení pôvodný žalobca označil a predložil zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb, dohodu o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov, spracovanie osobných údajov a informácií tvoriacich bankové tajomstvo, zistenie a zaznamenanie požiadaviek a potrieb Klienta, jeho skúseností a znalostí týkajúcich sa poskytovaných finančných služieb a finančnej situácie Klienta s ohľadom na povahu finančných služieb, fotokópiu občianskeho preukazu žalovaného, výpis

z úverového účtu žalovaného, potvrdenie o odfinancovaní peňažných prostriedkov, výpis z obchodného registra pôvodného žalobcu a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru s doručenkou.

4. Súd uznesením č.k. 2Csp/19/2023 - 75 zo dňa 31.08.2023 pripustil, aby na miesto žalobcu vstúpila do konania spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o.

5. Žalovanému bola žaloba s prílohami spolu s uznesením na vyjadrenie sa k žalobe doručená do vlastných rúk dňa 23.08.2023. Žalovaný sa k žalobe v stanovenej lehote nevyjadril.

6. Žalobca v podaní zo dňa 20.11.2023 uviedol, že veriteľ je pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver povinný brať do úvahy dobu na ktorú sa úver poskytuje (veriteľ zohľadňuje maximálne dobu splatnosti úveru, ktoré stanovuje Národná banka Slovenska), príjem spotrebiteľa (§ 7 ods. 1 ZoSU), údaje o existujúcich záväzkoch získané z jedného alebo viacerých registrov (§ 7 ods. 17 ZoSU) a výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. b). Na účel vypočítania týchto nákladov musí veriteľ poznať údaje o rodinnom stave a počte vyživovaných osôb spotrebiteľa. Tento údaj poskytuje spotrebiteľ veriteľovi podľa ust. § 7 ods. 2 ZoSU, nakoľko poskytovateľ úveru tento údaj nemá možnosť získať z verejných zdrojov. Veriteľ je povinný pred poskytnutím úveru vypočítať limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (§ 7 ods. 19 ZoSU), z údajov podľa § 7 ods. 20 ZoSU, pričom jeho výsledná hodnota nesmie prekročiť hodnotu 1. V tejto súvislosti poukazujeme aj na dôvodovú správu k zákonu č. 299/2016, kde zákonodarcovia uviedli, že „peňažnými záväzkami znižujúcimi príjem spotrebiteľa uvedenými v písm. d) sa rozumejú všetky pravidelné výdavky spotrebiteľa, ktoré znižujú jeho príjem (výška výživného, výška splátky úverov a pôžičiek a pod.). Položky uvedené v písmenách a) až d) vstupujú do ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver prepočítané na obdobie jedného mesiaca. Položky uvedené v písmenách b) až d) tvoria celkové výdavky. Samostatne sa nevyhodnocujú a slúžia na porovnanie celkových výdavkov s výškou príjmu, ktoré slúži na overenie dodatočnej výšky príjmu.“ Metodiku výpočtu limitu ukazovateľa schopnosti splácať (ďalej ako „DSTI“) stanovilo opatrenie v ust. § 2 ods. 1, pričom vzorec na jej výpočet je nasledovný: $DSTI = \frac{\text{výdavky (V)}}{\text{príjem (P)} - \text{náklady na zabezpečenie základných životných potrieb (N)}}$ V = výška existujúcich záväzkov a výška splátky poskytnutého úveru P = čistý príjem spotrebiteľa N = životné minimum spotrebiteľa a členov jeho domácnosti V konkrétnom prípade veriteľ postupoval nasledovne: Žalobca v prílohe predkladá výstup z interných aplikácií postupcu, ktoré zaslal žalobcovi na preukázanie riadneho overenia schopnosti splácať poskytnutý úver žiadateľovi o úver. Overovanie schopnosti splácať úver prebieha vo väčšine prípadov v automatickom režime, pričom údaje potrebné na posúdenie žiadosti o úver sú napríklad z úverového registra alebo Sociálnej poisťovne získavané vo forme dát, ktoré v čitateľnej podobe zobrazujú len interné aplikácie postupcu. Postupca preto týmito údajmi disponuje len vo forme počítačového kódu, ktoré však pretavil do priloženého dokumentu. Uvedený výstup obsahuje údaje zhromaždené z príslušných registrov aj z otázok položených žiadateľovi o úver, ktoré boli použité pri posudzovaní bonity spotrebiteľa. Existujúce záväzky spotrebiteľa veriteľ overil dopytom do úverového registra dňa 6.7.2020 (viď časť výstupu - RKI_DATUM_ODPOVEDI) z ktorého veriteľ zistil, že spotrebiteľ nemal v čase poskytnutia úveru žiadne záväzky (viď časť výstupu - RKI_SPLATKY 0). V rámci výpočtu DSTI veriteľ v súlade s Opatrením veriteľ počítal s mesačným úverovým zaťažením vo výške 45 €, ktoré predstavovalo splátku novo poskytnutého úveru. V dokumente spracovanie osobných údajov uviedol dlžník čistý mesačný príjem 550 €. Príjem spotrebiteľa bol overený nezávislým dopytom do Sociálnej poisťovne zo dňa 1.7.2020 (viď časť výstupu SP_DATUM_DOPYTU 20200701). Veriteľ overoval čistý príjem vo výške 300 €, ktorý predstavoval najnižšiu sumu, ktorú dlžník potreboval na schválenie úveru. Uvedené však nevyklučuje, že dlžník mal vyšší príjem. Výsledkom dopytu bola pozitívna odpoveď na otázku č. 17. „Má klient dostatočný vymeriavací základ za monitorovaný počet mesiacov?“. V rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb bral veriteľ do úvahy životné minimum spotrebiteľa, nakoľko táto suma bola vyššia ako suma výdavkov, ktoré spotrebiteľ uviedol v dokumente spracovanie osobných údajov (60 €). Tu si dovoľujeme uviesť, že tento postup je plne v súlade s Opatrením, nakoľko podľa ust. § 2 ods. 5 - „Výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. b) zákona sa na účely odseku 1 určuje najmenej vo výške sumy životného minima spotrebiteľa, životného minima na osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkov na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu; ak rozhodnutím súdu nie je určené výživné, vo výške najmenej 30 % životného minima na túto osobu.“ Výpočet DSTI bol teda realizovaný nasledovne: $DSTI = \frac{45 \text{ €}}{300 \text{ €} - 215 \text{ €}} = 0,53$ S ohľadom na ust. § 2 ods. 1 Opatrenia sa Ukazovateľ schopnosti splácať úver nesmel ku dňu uzavretia úveru

prekročiť hodnotu 1. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na to, že podľa ust. § 2 ods. 6 „Zvýšenie výšky nákladov podľa odseku 5 druhej vety sa nevykoná, ak hodnota pomeru celkovej zadlženosti spotrebiteľa vrátane poskytovaného spotrebiteľského úveru k čistému ročnému príjmu spotrebiteľa, určenému ako 12-násobok celkovej výšky čistých príjmov spotrebiteľa podľa odseku 4, nepresiahne hodnotu 1. Celkovou zadlženosťou spotrebiteľa sa na účely tohto odseku a odseku 7 rozumie celkový súčet zostatkových hodnôt existujúcich úverov spotrebiteľa overených v elektronickom registri údajov o úveroch a vypočíta sa ako súčet zostatkových hodnôt úverov na bývanie, spotrebiteľských úverov, aktuálnej zostatkovej hodnoty spotrebiteľských úverov poskytnutých vo forme vyčerpaného povoleného prečerpania a vo forme vyčerpaných úverových rámcov kreditných kariet a sumy zodpovedajúcej 20 % zo schválených nevyčerpaných povolených prečerpaní a zo schválených nevyčerpaných úverových rámcov kreditných kariet spotrebiteľa.“ Nakoľko v konkrétnom prípade celková zadlženosť spotrebiteľa (900 €) nepresiahla 12-násobok celkovej výšky čistých príjmov spotrebiteľa (3600 €) v tomto prípade sa nerealizovalo navýšenie príjmu o povinnú rezervu. Žalobca zastáva názor, že veriteľ postupoval v súlade so ZoSU a Opatrením, a riadne overil schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver. Predmetom tohto konania je teda revolvingový úver vo forme kreditnej karty a nie klasický splátkový úver. Ide o úver, ktorý umožňuje klientovi čerpať poskytnuté zdroje opakovane, bez nutnosti žiadať o čerpania banku. Ak klient vyčerpá časť alebo celý úverový rámec a následne vyčerpanú sumu splatí jednorazovo, hneď po pripísaní tejto úhrady má opäť k dispozícii celý úverový rámec. Ak vyčerpanú sumu spláca postupne, bude mať stále k dispozícii tú časť úverového rámca, ktorá nie je vyčerpaná a ktorá sa zároveň s každou splátkou zvyšuje. V zmysle bodu 2.1 zmluvy bola zmluva uzavretá na dobu neurčitú. Z vyššie uvedeného podľa názoru žalobcu vyplýva, že v predmetnom prípade nebolo dojednané plnenie v splátkach. Štandardná mesačná splátka, ktorú bol žalovaný povinný plniť, bola v tomto prípade len dojednaným opakujúcim sa plnením v existujúcom vo 5 % z dlžnej čiastky a podľa bodu 4.2 je klient oprávnený celý zostatok úveru kedykoľvek splatiť. Je teda zrejme, že v prípade nečerpania úveru, resp. jeho uhradením, nemá zmluvný dlžník povinnosť plniť mesačnú splátku. Z vyššie uvedeného podľa názoru žalobcu vyplýva, že na predmetný zmluvný vzťah nie je možné aplikovať ust. § 53 ods. 9 rovnako ani ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Na tomto mieste dáva žalobca do pozornosti aj odborný komentár k ust. § 565 Občianskeho zákonníka, ktorý hovorí „Pri plnení v splátkach je dlh, ktorého výška je vopred určená, rozdelený na dve alebo viac čiastkových plnení, ktorých súčet predstavuje celkový objem záväzku. Od plnenia v splátkach je potrebné dôsledne odlišiť opakujúce sa plnenie, resp. plnenie opakujúcich sa dávok v trvajúcom záväzku vzťahu. Celková výška dlhu nie je v tomto prípade vopred stanovená (aj keď ju možno objektívne predvídať vo vzťahoch na dobu určitú) a závisí od doby trvania samotného záväzku. Záväzkové vzťahy s opakujúcim sa plnením nezaničujú splnením v pravom slova zmysle slova, ale uplynutím času, výpoveďou, dohodou alebo iným odlišným spôsobom. (...) Na právne vzťahy s opakujúcim sa plnením nemožno § 565 aplikovať.“ K ukončeniu zmluvného vzťahu došlo na základe podania zo dňa 28.12.2020, ktoré bolo doručené dňa 07.01.2021. Žalovaný z poskytnutého úverového rámca vyčerpal celkovo sumu vo výške 901,30 €, a to tak, že sumu 892,80 € žalovaný čerpal výbermi hotovosti z bankomatov a platbami na vybraných obchodných miestach a sumu 8,50 € predstavujú poplatky, ktoré žalobca účtoval žalovanému v súlade s úverovou zmluvou ako súčasť úverovej istiny: 06.07.2020 Fin. v prosp. pjc 499,00 € 22.07.2020 Fin. v prosp. pjc 253,80 € 23.07.2020 vyber v ATM 140,00 € 23.07.2020 poplatok za info o dispo 1,00 € 31.07.2020 popl za pap.výpis 1,50 € 31.08.2020 popl za pap.výpis 1,50 € 30.09.2020 popl za pap.výpis 1,50 € 31.10.2020 popl za pap.výpis 1,50 € 30.11.2020 popl za pap.výpis 1,50 € Žalovaný z poskytnutého úveru uhradil sumu v celkovej výške 2,54 €. Úhrady žalovaného boli započítané nasledovne: na istinu suma 2,54 € na zmluvný úrok suma 0 € na poplatky suma 0 € na náklady spojené s uplatnením pohľadávky suma 0 €. Istina predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom a úhradami žalovaného započítanými na istinu. V ods. 1.1 Zmluvy o úvere si zmluvné strany dohodli Poplatok za poistenie úveru vo výške 5,29 %. Žalovanému boli vyúčtované poplatky za poistenie v celkovej výške 14,27 €. Poplatky predstavujú rozdiel medzi vyúčtovanými poplatkami a úhradami žalovaného započítanými na poplatky. V časti 2 ods. 1.1 Zmluvy o úvere si zmluvné strany dohodli fixný úrok vo výške 30 % p.a.. Žalovanému bol vyúčtovaný úrok v celkovej výške 3,16 €. Úroky predstavujú rozdiel medzi vyúčtovanými úrokmi a úhradami žalovaného započítanými na úroky. V ods. 7.2 Zmluvy o úvere sa zmluvné strany dohodli, že v prípade omeškania je klient povinný plniť úroky z omeškania a náklady spojené s uplatnením pohľadávky v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Žalovanému boli vyúčtované v pokuty v celkovej výške 20 €. Pokuty predstavujú rozdiel medzi vyúčtovanými pokutami a úhradami žalovaného započítanými na pokuty.

7. Súd vec prejednal v súlade s ust. § 297 písm. b) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP) bez nariadenia pojednávania, keďže predmetom sporu bola otázka jednoduchého

právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán neboli sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur.

8. Súd vykonal dokazovanie oboznámením listín a to zmluvy spotrebiteľskom úvere a zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovej zmluvy o poskytovaní platobných služieb, výpisu z úverového účtu žalovaného, potvrdenia o odfinancovaní peňažných prostriedkov, oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, písomnými podaniami žalobcu ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

9. Zo Zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovej zmluvy o poskytovaní platobných služieb uzavretej dňa 01.07.2020 medzi pôvodným žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom vyplýva, že v zmysle článku 1 zmluvy poskytol veriteľ dlžníkovi revolvingový spotrebiteľský úver s úverovým rámcom s výškou 5.000,00 Eur, s aktuálnou výškou úverového rámca 900,00 Eur, s 1. čerpaním revolvingového úveru vo výške 499 eur, cena tovaru alebo služby predstavovala sumu 549 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť s fixným úrokom 30,00 % ročne, v mesačných splátkach vo výške: minimálne 5 % z dlžnej čiastky zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300 eur, so splatnosťou prvej mesačnej splátky v 10. deň v mesiaci nasledujúci po mesiaci, v ktorom bolo uskutočnené prvé čerpanie revolvingového úveru, RPMN 34,49 %. Zvolený bol komplexný balík poistenia za poplatok vo výške 5,29 %. Z čl. 2 bod 2.1 a 2.2 Zmluvy vyplýva, že zmluva je uzatvorená na dobu neurčitú, a je platná dňom podpisu obidvoma zmluvnými stranami a účinnosť nadobúda dňom prvého poskytnutia revolvingového úveru dlžníkovi. V zmysle čl. 6 Zmluvy žalovaný ako dlžník výslovne súhlasil s poistením schopnosti splácať revolvingový úver. V čl. 7. bod 7.1. Zmluvy - následky porušenia povinností klienta, v prípade, ak klient nespláca poskytnutý revolvingový úver riadne a včas, ak klient poskytol nepravdivé údaje, ak bolo na majetok klienta alebo manžela/manželku klienta začaté exekučné konanie, alebo ak klient riadne a včas nespláca svoje ďalšie záväzky voči banke alebo iným veriteľom, je veriteľ oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t.j. požadovať splatenie revolvingového úveru vrátane príslušných úrokov a poplatkov v lehote a s účinnosťou, ktorú banka určí v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti. Veriteľ je oprávnený v prípade porušenia povinností klienta splácať poskytnutý revolvingový úver riadne a včas, požadovať od klienta zaplatenie úrokov z omeškania v zákonom stanovenej výške odo dňa nasledujúceho po dni, kedy došlo k omeškaniu klienta so splácaním úveru/revolvingového úveru a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a klient je povinný úroky z omeškania a náklady spojené s uplatnením pohľadávky zaplatiť (bod 7.2. čl. 7 zmluvy). Podľa bodu 7.4. článku 7 Zmluvy ku dňu účinnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti revolvingového úveru alebo odstúpenia od zmluvy alebo výpovede zmluvy je splatný celý dlh klienta voči banke. Strany taktiež uzavreli Dohodu o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov podľa § 551 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorej žalovaný súhlasil, aby mu v prípade, že sa omešká so splácaním úveru uskutočnil platca mzdy mesačne zrážky zo mzdy a tieto zasielal na účet pôvodného žalobcu.

10. Z potvrdenia zo dňa 14.03.2023 o odfinancovaní peňažných prostriedkov registrovaných na úverovom prípade 42785988852100 vystaveného pôvodným žalobcom vyplýva, že žalovaný čerpal finančné prostriedky v celkovej výške 892,80 eur, a to čiastkovými plneniami dňa 06.07.2020 vo výške 499 eur, dňa 22.07.2020 vo výške 253,80 eur a dňa 23.07.2020 vo výške 140 eur.

11. Z výpisu z úverového účtu žalovaného č. 42781397060100 vyplýva, že žalovaný z poskytnutého revolvingového úveru uhradil časť splátok v celkovej výške 2,54 eur, pričom prvý predpis splátky je datovaný na 10.08.2020.

12. Z Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti revolvingového úveru č. 42785988852100 zo dňa 28.12.2020 vyplýva, že pôvodný žalobca oznámil žalovanému, že vzhľadom na to, že poskytnutý úver nesplácal riadne a včas, a to ani po opakovaných výzvach na úhradu, žalobca vyhlásil ku dňu 22.12.2020 mimoriadnu splatnosť úveru v zmysle úverovej zmluvy, čím sa stal záväzok splatný v celom rozsahu. Zároveň žalobca vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy vo výške 936,19 Eur zloženej z úverovej istiny vo výške 898,76 Eur, dlžných úrokov, poplatkov a poistného vo výške 17,43 Eur a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 20 Eur. Toto oznámenie bolo žalovanému doručené dňa 07.01.2021.

13. Žalobou uplatnený nárok na vrátenie úveru poskytnutého pôvodným žalobcom ako bankou - právnickou osobou, ktorej predmetom podnikania je okrem iného poskytovanie úverov vrátane spotrebiteľských úverov žalovanému ako fyzickej osobe nie na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, ale na osobnú spotrebu je vzhľadom na zákonné kritéria obsiahnuté v ust. § 1 ods. 2 a § 2 písm. a) a b) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov potrebné právne posúdiť podľa ustanovení uvedeného zákona a nakoľko ide o spotrebiteľskú zmluvu, tak aj podľa relevantných zákonných ustanovení o postavení a ochrane spotrebiteľa, čo koniec koncov zodpovedá aj tvrdeniu pôvodného žalobcu v žalobe, že poskytnutý bol žalovanému spotrebiteľský úver.

14. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa alebo na účet stavebného sporiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa; 1) tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. 18b) Spotrebiteľským úverom sú aj mladomanželský úver podľa osobitného predpisu, 1a) niektoré stavebné úvery a iné úvery podľa osobitného predpisu a nezabezpečené úvery poskytované spotrebiteľom na účely rekonštrukcie nehnuteľnosti určenej na bývanie, pričom ustanovenia osobitných predpisov týkajúce sa poskytovania týchto úverov tým nie sú dotknuté; obmedzenie hornej hranice výšky úveru podľa odseku 3 písm. f) sa na tieto úvery nevzťahuje.

15. Podľa § 1 ods. 8 ZoSÚ ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov.

16. Podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

17. Podľa § 7 ods. 2 ZoSÚ spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

18. Podľa § 7 ods. 4 ZoSÚ veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní s vynaložením odbornej starostlivosti na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver získavať a účelne využívať údaje o spotrebiteľských úveroch a úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu tak, aby boli splnené podmienky podľa odsekov 16 a 17.

19. Podľa § 7 ods. 16 ZoSÚ veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery
a) spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov, a
b) s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať.

20. Podľa § 7 ods. 17 ZoSÚ vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ
a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 a 5,
b) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, 17a) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veriteľa, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú

zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

21. Podľa § 9 ods. 1 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí byť v záhlaví zreteľne označená názvom zmluvy, ktorý obsahuje slová „spotrebiteľský úver“ v príslušnom gramatickom tvare.

22. Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- e) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- i) výšku, počet, frekvenciu splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

23. Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) až i), l) a p), d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

24. Podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

25. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

26. Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

27. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

28. Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

29. Podľa § 517 ods. 2 OZ ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

30. Zmluva posudzovaná v súdnej veci, uzavretá pôvodným žalobcom so žalovaným je ako už bolo uvedené spotrebiteľskou zmluvou. Spotrebiteľské zmluvy sú typické tým, že ich o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatvárajú dodávatelia s veľkým počtom zákazníkov (spotrebiteľia) s tým, že dodávateľ ako navrhovateľ zmluvy vopred v návrhu stanovuje obsah týchto zmlúv a stanovuje aj podmienky ich realizácie. Návrh zmluvy býva často pripravený na predtlačeních tlačivách, spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, nemôže vyjednávať, jedinou jeho alternatívou je prijatie, respektíve odmietnutie návrhu zmluvy ako celku. Pre spotrebiteľskú zmluvu je teda charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, pričom nemá reálne možnosť tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok spotrebiteľských zmlúv a výslovne stanovuje, že také ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné (§ 53 ods. 5 OZ). Vychádza sa totiž z toho, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že medzi dodávateľom a spotrebiteľom je nerovný vzťah z hľadiska skúseností a vedomostí, pričom dodávateľ je v porovnaní so spotrebiteľom vo výhode.

31. Pôvodný žalobca predložením písomného vyhotovenia úverovej zmluvy zo dňa 01.07.2020 a predložením potvrdenia o odfinancovaní peňažných prostriedkov revolvingového úveru a výpisu z úverového účtu žalovaného, v ktorých je zaznamenané vyplatenie úveru žalovanému s potvrdeniami o prijatých splátkach preukázal, že poskytol na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalovanému revolvingový spotrebiteľský úver, pričom žalovaný na úhradu nárokov zo zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere uhradil celkom sumu 2,54 eur. Žalobca tvrdí, že tým, že žalovaný nerealizoval svoju zmluvnú povinnosť v celom rozsahu, neuspokojené ostali nároky špecifikované v žalobe. Súd preskúmal, či uplatnenie týchto nárokov čo do základu a výšky má oporu v zákone o spotrebiteľských úveroch, ako aj opodstatnenosť týchto uplatnených nárokov z hľadiska ich súladu s ustanoveniami o ochrane spotrebiteľa a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná len v časti. V danom prípade totiž na rozdiel od žalobcu súd je toho názoru, že spotrebiteľský úver, ktorý bol žalovanému poskytnutý je z dôvodov rozvedených v ďalšej časti tohto odôvodnenia bezúročný a bez poplatkov, preto veriteľovi z neho vznikol iba nárok na vrátenie úverovej istiny rovnajúcej sa výške žalovanému poskytnutej sumy, t.j. 892,80 eur, zníženú o celkovú sumu úhrad vykonaných žalovaným v prospech veriteľa. Pre úplnosť súd uvádza, že vzhľadom na ust. § 54a Občianskeho zákonníka účinné od 05.12.2018 zaoberal sa aj otázkou, či právo zo spotrebiteľskej zmluvy možno tu vymáhať, teda či nie je premlčané, pričom aplikujúc ust. § 100, § 101 a § 103 veta prvá a druhá Občianskeho zákonníka ako aj ustanovenia § 1 a § 8 zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony zistil že premlčané ani v časti nie je (najstaršia splátka úveru bola splatná dňa 10.08.2020 a žaloba bola podaná na súd dňa 26.04.2023).

32. Z ustanovení ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy ktoré súd citoval vyššie vyplýva, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka povinne obsahovať aj osobitné náležitosti podľa § 9 ZoSÚ. O aké náležitosti ide a či ich zmluva obsahuje je pritom potrebné a možné posudzovať výlučne podľa právnej úpravy účinnej v čase jej uzavretia. Zákon absenciu niektorých náležitostí vymedzených v citovanom zákonom ustanovení síce nespája s následkom neplatnosti právneho úkonu (úverovej zmluvy), poskytuje však spotrebiteľovi ochranu v takej forme, že úver pri ktorého dojednaní neboli tieto náležitosti splnené je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Medzi takéto náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patrí v zmysle už citovaného § 9 ods. 2 písm. h) aj uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ďalej medzi takéto náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patrí v zmysle už citovaného § 9 ods. 2 písm. e) aj uvedenie celkovej výšky a konkrétnej meny spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, ďalej podľa § 9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ musela obsahovať tiež uvedenie výške, počtu, frekvencie splátok a prípadného poradia, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

33. Vychádzajúc z obsahu žalobcom predloženej úverovej zmluvy súd konštatuje, že uvedená zmluva o spotrebiteľskom úvere tieto náležitosti neobsahuje. Po preskúmaní obsahových náležitostí zmluvy súd zistil, že zmluva neobsahuje zákonným spôsobom a správne uvedený údaj o celkovej výške a konkrétnej

mene spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie a ani uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

34. Predovšetkým zo zmluvy nemožno jednoznačne určiť, v akej výške úverového rámca bol žalovanému poskytnutý úver, keď v tlačive zmluvy sa nachádza v časti 1 bode 1.1 ustanovenie, že výška úverového rámca je 5.000,-eur a ďalej, že aktuálna výška úverového rámca je 900,-eur, pričom súčasne je tam uvedené, že výška prvého čerpania je 499 eur pri cene tovaru alebo služby 549 eur. Túto nezrovnalosť nie je možné odstrániť výkladom, nie je možné teda ustáliť aký úverový rámec si strany vlastne dohodli. Keďže v zmluve sú uvedené až 3 rôzne údaje o celkovej výške úveru, resp. úverového rámca, hoci v zmysle § 9 ods. 2 písm. e) ZoSÚ musí byť uvedený (jeden) údaj o celkovej výške úveru, a to jasne, určito a zrozumiteľne, čo bezosporu platí aj pre revolvingový úver, keďže zákon žiadnu výnimku pre takýto typ úveru nestanovuje (nieť dôvodu na to, aby nebolo možné priamo v zmluve jednoznačne a presne určiť výšku úverového rámca), súd má za to, že použité vyjadrenie celkovej výšky spotrebiteľského úveru nie je v súlade s podstatou, zmyslom a účelom ust. § 9 ods. 2 písm. e) zákona (podporne pozri tiež napr. rozsudok Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 30.6.2016 sp.zn. 7C/928/2015 alebo rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 22.3.2016 sp.zn. 7C/325/2014).

35. V úverovej zmluve bola výška spotrebiteľského úveru uvedená viacerými rôznymi sumami – ako výška úverového rámca 5.000 Eur a aktuálna výška úverového rámca 900 Eur, ďalej bola v zmluve uvedená výška ceny tovaru a služby v sume 549 eur a výška čerpania úveru v sume 499 eur. Zo žiadneho ustanovenia úverovej zmluvy nevyplýva, ktorá z týchto súm bola dohodnutou výškou poskytnutého úveru, prípadne za akých okolností sa uplatnila, niektorá výška úverového rámca. Ak dodávateľ naformuloval zmluvu tak, že v nej uviedol rôzne sumy poskytnutého úveru, musia byť v nej jasne stanovené podmienky upravujúce čerpanie úveru a dojednanie, kedy je spotrebiteľ oprávnený čerpať aktuálny úver 900 Eur a kedy úverový rámec 5.000 Eur. Keďže tu k stanoveniu týchto podmienok nedošlo, nie je zrejmé do akej výšky bol spotrebiteľ oprávnený úver čerpať a za akých podmienok. Zo zmluvy ďalej nevyplýva ani výška splátky, nakoľko formulácia „min. 5% z dlžnej čiastky zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300 Eur“ nie je dostatočne určitá. Z tejto formulácie, ani zo žiadneho iného ustanovenia zmluvy nie je zrejmé, aká bola výška pravidelnej mesačnej splátky.

36. Keďže účelom zvýšenej ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľských vzťahoch premietnutej okrem iného aj do precizovanej úpravy náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v § 9 ZoSÚ je práve vyvažovanie nerovnováhy spočívajúcej v prevahe dodávateľa ako profesionála pri poskytovaní úverových služieb, tak je zjavné, že uvádzanie náležitostí zmluvy o úvere spôsobom, ktorý je nezrozumiteľný, neurčitý a zavádzajúci, keď napr. v zmluve o revolvingovom spotrebiteľskom úvere sú v súvislosti s výškou úveru, resp. úverového rámca uvedené až 3 rôzne údaje a keď k inak jednoduchému a nesmierne dôležitému údaju o výške mesačnej splátky by sa pri nej spotrebiteľ mal komplikovane dopracovávať cez akési výpočty túto nerovnováhu nevyvažuje, ale naopak podstatne prehľbuje na úkor spotrebiteľa a je tak v príkrom rozpore s účelom spotrebiteľskej ochrany. S poukazom na Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, súd uvádza, že v prípade vyššie popísaných nedostatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej so žalovanými ide o vážne nedostatky ktoré mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a predstavu o výške a trvaní záväzku. Súdny dvor v uvedenom rozhodnutí pritom vyslovil, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Nesprávne uvedený údaj o výške úveru a splátky nepochybne mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a predstavu o výške záväzku.

37. Ďalej súd konštatuje, že výška RPMN nie je uvedená v správnej výške, keďže pre výpočet RPMN nebola zohľadnená suma určená na úhradu poistného. V zmluve sa nenachádza žiadna možnosť pre žalovaného spotrebiteľa poistenie neuzatvoriť a poplatok za poistenie je už v zmluve vyjadrený percentom z bližšie nešpecifikovanej sumy. Žalovaný mal možnosť vybrať si z balíkov poistenia, preto sú mal za to, že poistenie bolo pre získanie spotrebiteľského úveru povinné. Spotrebiteľ musel zmluvu uzavrieť s poistením úveru a až po uzavretí zmluvy mal možnosť poistenie

vypovedať. Vzhľadom na túto skutočnosť však mali byť náklady na poistenie zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov a v prípade, že neboli, ročná percentuálna miera nákladov bola v zmluve vypočítaná nesprávne. Nesprávne uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov v neprospech spotrebiteľa je taktiež zákonným dôvodom /§ 11 ods. 1 písm. d) ZoSÚ/, pre ktorý sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

38. V súvislosti s náležitosťou Zmluvy uvedenie RPMN a predpokladov pre jej výpočet súd uvádza, že v Zmluve uvedené dodatočné predpoklady pre výpočet RPMN považuje za zmatečné. Tieto predpokladajú, že mesačná splátka by bola 87,74 Eur, pričom z predloženej tabuľky prehľadu čerpania a splácania úveru je súdu zrejmé, že predpisovaná splátka bola v sume 45 Eur a neskôr dokonca 60 eur, čo je menej ako veriteľ rátať pri výpočte RPMN. Uvedený údaj je pre bežného spotrebiteľa nezrozumiteľný a zmatečný. Za takýchto predpokladov tak nemohlo dôjsť k správne výpočtu RPMN tak, aby bola splnená náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z.z. Žalobca síce simuloval predpoklady pre výpočet RPMN tak, akoby bol úver poskytnutý na obdobie jedného roka pri zaplatení 12 splátok s rovnakou výškou istiny, avšak rátať so splátkou až 87,74 Eur, čo nebola reálna splátka, ktorá bola žalovanému účtovaná. Súd tieto predpoklady hodnotí teda len ako formálne naplnenie dikcie zákona bez reálneho účinku uvedeného ustanovenia. Údaj o RPMN je pritom pri poskytovaní úverov jedným z najdôležitejších údajov, podľa ktorých sa spotrebiteľ rozhoduje či úver za takýchto podmienok bude pre neho výhodný, resp. či je výhodnejší ako iné úvery poskytované inými veriteľmi. Napriek tomu, že uvedený úver poskytnutý v danej veci je revolvingovým úverom a umožňuje čerpanie prostredníctvom úverovej karty opakovane až do výšky nevyčerpaného úverového limitu, nemení to nič na ustanoveniach zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý nerozlišuje pri zákonných náležitostiach povahu úveru, resp. pôžičky. Zákon nestanovuje výnimku pre tzv. revolvingové úvery, že by RPMN a predpoklady pre výpočet RPMN nemuseli byť uvedené vôbec, resp. neúplne alebo nezrozumiteľne. Súd teda konštatuje, že uvedenie predpokladov pre výpočet RPMN a samotná výška RPMN je v Zmluve uvedená nesprávne. Preto súd považuje aj túto náležitosť zákona za nesplnenú.

39. Navyše podľa názoru súdu, k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru okrem absencie zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vedú tu aj dôvody podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ.

40. V zmysle danej právnej úpravy je totiž veriteľ povinný pri poskytnutí spotrebiteľského úveru riadne zistiť bonitu klienta, teda či klient bude schopný splácať úver. Či veriteľ túto povinnosť riadne a v súlade so zákonom splnil musí súd rozhodujúci o žalobe veriteľa o plnenie zosplatnenej istiny, úrokov a ostatného príslušenstva z úveru skúmať vždy. Túto schopnosť veriteľ posudzuje predovšetkým na základe údajov o príjmoch a výdavkoch tak, ako sa to aj uvádza v § 11 ods. 2. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti klienta je teda kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, z ktorej bude schopný úver splácať. Cieľom zákonodarcu bolo zamedziť zadlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne uhrádzať. Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu so spotrebiteľom uzavrie si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver alebo údajmi z príslušných databáz. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie vyhodnotiť a overovať a za dostatočné sa považujú iba také informácie, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Pokiaľ však veriteľ takto nepostupuje, zákonodarca jasne zadefinoval jeho počínanie ako hrubé porušenie povinnosti a z toho vyvodil sankciu vo forme bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

41. Vychádzajúc zo žalobcom predložených dôkazov súd konštatuje, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno v tejto časti, nepreukázal riadny postup s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity žalovaného. Žalobca poskytol žalovanému úver, pričom nepreukázal, že by vôbec mal zistenú a dôkazmi preukázanú výšku jeho výdavkov ani dostatočne preverenú výšku jeho aktuálnych príjmov. Zo žalobcom predloženého dokumentu vyplýva, že o žalovanom disponoval informáciou, že je slobodný, jeho deklarováný príjem je 550 eur, má 2 aktívne žiadosti o úver, počet členov domácnosti – 1. Vykonaný bol aj dopyt do Sociálnej poisťovne. Žalobca ďalej zistil, že žalovaný v čase poskytnutia úveru nemal žiadne záväzky. Žalobca v písomnom podaní uviedol, že ohľadom výpočtu limitu ukazovateľa schopnosti splácať vychádzal s mesačným úverovým zaťažením vo výške 45 eur, ktoré predstavovalo splátku novo poskytnutého úveru, čo nezodpovedalo výške predpisovaných splátok uvádzaných vo výpise z úverového účtu žalovaného.

42. Hoci si v zásade každý veriteľ môže rôzne upraviť svoje podmienky pre poskytnutie úveru a je len na ňom, akú mieru podnikateľského rizika je ochotný v tejto súvislosti podstúpiť, nič to nemení na tom, že vždy a za každých okolností musí byť splnený minimálny zákonom predpísaný štandard posúdenia bonity spotrebiteľa, pričom zákon v § 11 ods. 2 ZoSÚ za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom nevykonanie čo i len jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 10.03.2020 sp.zn. 3Co/153/2019, najmä bod 17 odôvodnenia rozsudku).

43. V predloženom súhlase so spracovaním osobných údajov zo dňa 01.07.2020 je pri údajoch o žalovanom k jeho pomerom uvedené, že jeho čistý mesačný príjem je 550 eur, že býva u rodinného príslušníka, nemá vyživované dieťa, má ostatné (bližšie nešpecifikované) záväzky vo výške 60 eur, nemá žiadne ďalšie príjmy a že neplatí žiadne nájomné. Zistenie iných skutočností ohľadom pomerov žalovaného žalobca nepreukázal, pričom nie je zrejmé z akých informácií pri vyplňovaní predmetného dokumentu vychádzal. Také posúdenie bonity však podľa zákona nestačí. Nie je možné vychádzať len z tvrdení, či čestného prehlásenia spotrebiteľa, ak tieto nie sú podopreté konkrétnymi podkladmi, lebo zákon jasne hovorí o preverení údajov, a to nielen o príjme, ale aj o výdavkoch spotrebiteľa, čo tu žalobca nepreukázal, že náležite preveril. Nebol predložený žiaden dôkaz, že by žalobca preveroval, a ak áno čím konkrétne, akými dôkazmi výdavky žalovaného, z akého konkrétneho zdroja (externého či interného) vychádzal pri preverení ním tvrdého príjmu a či vôbec tento preveril, keďže čestné prehlásenie spotrebiteľa nestačí (nepredložil napr. výplatnú pásku, či pracovnú zmluvu). Súd preto má za to, že nebolo preukázané riadne preverenie bonity žalovaného, lebo neboli produkované žalobcom žiadne dôkazy o tom, že by pred poskytnutím úveru preveril každú povinnú zložku, t.j. príjem, ale najmä výdavky žalovaného.

44. Súd má preto vzhľadom na všetko uvedené za to, že došlo k hrubému porušeniu povinnosti veriteľa najmä zistiť konkrétnu výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa. Odborná starostlivosť navyše predpokladá, aby údaje, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, veriteľ overil, resp. dlžník objektívne podložil (podporne vid' napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 19Co/130/2019).

45. Veriteľ vôbec nezisťoval (opak žalobca nepreukázal) výdavky žalovaného, predovšetkým výdavky na minimálne stravu, lieky, bývanie. Veriteľ nezohľadňoval ani príjmovú a ani výdavkovú zložku, pokiaľ ide o ekonomický status žalovaného, preto žalobca (resp. jeho právny predchodca) nemôže úspešne tvrdiť, že konal s odbornou starostlivosťou. Nejedná sa preto o konanie s odbornou starostlivosťou v prípade, ak veriteľ si tieto rozhodujúce skutočnosti vôbec nezistil a neoveril. Bez zohľadnenia príjmov a rovnako aj výdavkov podľa názoru súdu veriteľ nemohol objektívne posudzovať celkovú sociálno - ekonomickú situáciu žalovaného. Iba ich vzájomným porovnaním je možné vyhodnotiť, či spotrebiteľ je dostatočne solventný a či pravdepodobne v budúcnosti (minimálne v období, na ktoré sa zmluva uzatvára) bude schopný plniť svoje záväzky. Skúmanie bonity žalovaného zo strany žalobcu je potrebné považovať za úplne formalistické (podporne vid' napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 12Co/136/2019). Opak žalobca nepreukázal.

46. Súd sa v plnom rozsahu stotožňuje aj so závermi vyslovenými Krajským súdom v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 6Co/171/2016 zo dňa 27.10.2016 v zmysle ktorých: „Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa. Odvolací súd uvádza, že v tomto smere § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. vôbec nepôsobí odradzujúco, preto je dôvodné aplikovať ustanovenie generálneho zákona – Občianskeho zákonníka, a to § 3 ods. 1 o odmietnutí ochrany pri tak závažnom porušení povinnosti veriteľa na finančnom trhu. Poskytovanie úverov a pôžičiek je veľmi vážnym predmetom podnikateľskej činnosti, pretože pri tomto nejde o odplatu platenú v hotovosti, ale o odloženú platbu bez toho, aby bolo zrejmé, čo postretne dlžníka po uzavretí zmluvy. Ak je takáto agenda obzvlášť sledovaná z dôvodu neistých pomerov, ktoré môžu nastať po poskytnutí úveru, potom musia existovať prísne nároky na vyžadovanie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a vyhodnotiť bonitu spotrebiteľa, keďže na rozdiel od neistých okolností po uzatvorení zmluvy je stav spotrebiteľa z pohľadu jeho osobných majetkových pomerov v čase kontraktácie spoznatelný. Ak Súdny dvor uznal ako odradzujúcu sankciu nepriznanie úrokov pri nezodpovednom prístupe dodávateľa na finančnom trhu pre porušenie konať

s odbornou starostlivosťou, potom je podľa názoru odvolacieho súdu úplne eurokonformne aplikovať § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a porušenie závažnej povinnosti veriteľa považovať za odporujúce morálke.“

47. Súd dáva do pozornosti aj článok 26 preambuly smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorého členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedajúcich postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takému správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14.6.2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií, veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľa by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

48. Aj z judikatúry Súdneho dvora EÚ jasne vyplýva povinnosť súdov skúmať pri spotrebiteľských sporoch skúmať overovanie bonity spotrebiteľa dodávateľom. Súd v tejto súvislosti poukazuje napr. na aktuálny rozsudok Súdneho dvora (druhá komora) z 5. marca 2020 vo veci C-679/2018 (OPR-Finance s.r.o. proti GK) podľa ktorého Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offa existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23.

49. Záver súdu vo vzťahu k nutnosti riadneho preukázania skúmania bonity spotrebiteľa a čo toto v sebe musí obnášať nie je v rámci súdnej praxe nijako nový, či prekvapivý. Súd v tejto súvislosti poukazuje napr. na rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 10Csp/62/2019 zo dňa 20.02.2020 alebo na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn.5Co/107/2019 zo dňa 13.02.2020.

50. Súd v tejto súvislosti poukazuje tiež napr. na aktuálny rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 19Co/130/2019 zo dňa 27.02.2020. V ňom krajský súd okrem iného uviedol, cit. „Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom žalobca pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta.“

51. Súd na podporu svojich záverov poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 10.03.2020 sp.zn. 3Co/153/2019 týkajúci sa rovnako porušenia povinnosti skúmať náležite bonitu spotrebiteľa. Podľa záverov krajského súdu (viď bod 17 odôvodnenia rozsudku) „je nutné konštatovať, že ustanovenie § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. súd v súlade s požiadavkou odbornej spôsobilosti veriteľa vykladá tak, že bonita dlžníka musí byť skúmaná cez zisťovanie jeho príjmov a výdavkov ako aj jeho lustráciou cez príslušné databázy. Nevykonanie jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti. Ako vyplýva z prejednávanej veci, overenie bonity dlžníka nebolo dostatočné. Postup žalobcu bol iba formálny a nezodpovedal odbornej starostlivosti. Žalobca nemal preukázaný príjem žalovaného hodnovernými dokladmi, napriek tomu mu poskytol úver. Žalobca sa nezaujímal, aké má žalovaný výdavky na živobytie a či mu teda zostáva dostatok finančných prostriedkov na splácanie úveru. V konaní žalobca nepreukázal splnenie si povinnosti uloženej mu ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Keďže žalobca hrubo porušil zákonom stanovenú povinnosť, v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov“.

52. Z ust. § 7 ods. 27 veta posledná ZoSÚ vyplýva, že náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum ustanovené osobitným predpisom a na príjem spotrebiteľa. Tejto zákonnej povinnosti sa dodávateľ nemôže zbaviť odkazom na životné minimum, nakoľko to nie je ratio zákona a tento postup nezohľadňuje individuálnosť životnej situácie toho ktorého spotrebiteľa a jeho rodiny. Tento postup dodávateľa na úverovom trhu nekriticky akceptuje zjavne nevierohodné údaje poskytnuté spotrebiteľom a nahrádza ich svojvoľne paušálnym údajom v podobe sumy životného minima. Z ničoho teda neplynie záver ani usmernenie pre dodávateľov na úverovom trhu, že výdavky (resp. výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb) spotrebiteľa sa bez ďalšieho majú rovnať sume životného minima (pozri rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 18Csp/5/2023 zo dňa 26.04.2023).

53. Súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že by náležite skúmal a vyhodnotil bonitu žalovaného v zmysle § 11 ods. 2 vety druhej zákona č. 129/2010 Z.z. v kontexte s § 7 ods. 1 citovaného zákona, čo spôsobilo bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

54. Na základe vyššie uvedených skutočností súd zmluvu o úvere z ktorej si žalobca uplatnil žalovaný nárok, považuje podľa § 11 ods. 1 a 2 ZoSÚ za bezúročnú a bez poplatkov. Súd z potvrdenia právneho predchodcu žalobcu o odfinancovaní peňažných prostriedkov zistil, že reálne boli poskytnuté prostriedky vo výške 892,80 eur, z ktorých žalovaný vrátil veriteľovi sumu 2,54 eur.

55. Súd tak priznal žalobcovi len sumu 890,26 eur, keďže nebolo v priebehu konania ničím spochybnené tvrdenie žalobcu, že uvedenú sumu mu žalovaný do dňa podania žaloby, ani do dňa vyhlásenia rozsudku nevrátil. V ostatnej časti nárokov žalobcu súd žalobu zamietol. Žalobca uplatňoval v konaní popri dlžnej úverovej istine a úrokoch na ktoré mu pre bezúročnosť úveru nárok nevznikol aj ďalšie nároky ktoré špecifikoval tak, že ide o poplatky za poistenie úveru vo výške 14,27 eur a pokuty vo výške 20 eur s poukazom na bod 7.2 Zmluvy o úvere, ktoré označil aj ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 OZ, pričom položka v sume 20 eur je uvedená aj vo výpise z účtu žalovaného, pričom táto položka je označená ako NÁKLADY. Úver žalobcu je bezúročný a bezpoplatkový a tak ani tieto poplatky, popri ostatných účtovaných poplatkoch (za informácie a za papierový výpis) žalobcovi nebolo možné priznať, nakoľko z logiky a účelu ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je zrejmé, že ak chýbajú v zmluve náležitosti spôsobujúce tento následok, nemá spotrebiteľ povinnosť veriteľovi platiť nič nad rámec skutočne mu poskytnutých peňažných prostriedkov s výnimkou prípadných sankcií za omeškanie s ich vrátením. Z týchto dôvodov súd žalobcovi ani nárok na zaplatenie sumy 14,27 eur z titulu „poistného“ nepriznal. Súd navyše uvádza, že dohodnutie výšky poistného v zmluve len ako 5,29 % nevedno z čoho (či z výšky úveru, či z výšky splátky, ak áno z akej konkrétne) je neurčité a nezakladá nárok na poistné.

56. Čo sa týka nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, ich základ žalobca ničím nepreukázal.

57. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

58. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky sú spravidla trovy vzniknuté v súvislosti s uplatnením pohľadávky, a to v predsúdnom štádiu (napr. zaobstaranie znaleckého posudku objasňujúceho vznik a výšku škody, cestovné náklady a iné obdobné náklady, ktoré priamo súvisia s uplatnením pohľadávky). Tieto náklady sa musia týkať zročnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore ako hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania.

59. Žalobca v súvislosti s preukázaním základu a výšky týchto nákladov nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce tieto náklady, ktorými by vzhľadom na ich špecifikáciu boli napr. potvrdenia o zaplatení cene poštovného za zásielky žalovanému a podobne. Tieto vyčíslil len paušálne. Avšak ak by zákonodarca zamýšľal priznať veriteľom v občianskoprávných spotrebiteľských vzťahoch paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky bez potreby preukázať do posledného centu ich konkrétnu skutočnú výšku, bol by to v zákone explicitne vyjadril tak, ako to urobil vo sfére obchodných záväzkových vzťahov, kde počnúc dňom 1.2.2013 zapracovaním nového ust. § 369c do Obchodného zákonníka veriteľom pri omeškaní dlžníka priznal aj právo na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, a to bez potreby osobitného upozornenia a dokazovania ich skutočnej výšky.

Dôvodová správa k tejto zmene uvádza, že ide o náhradu administratívnych interných monitorovacích nákladov, ktoré vznikajú pri kontrole dodržiavania zmluvných záväzkov (náklady na vedenie evidencie pohľadávok, náklady súvisiace s telefonickou alebo písomnou urgenciou dlžníka, táto však nie je podmienkou pre vznik nároku na paušálnu náhradu nákladov). Aj z výslovného vylúčenia tejto úpravy na záväzky zo spotrebiteľských zmlúv v prípadoch kde dlžníkom je spotrebiteľ (§ 369c ods. 2 Obchodného zákonníka) je ale zrejmé, aký dôraz zákonodarca kladie na to, aby v spotrebiteľských vzťahoch nároky voči spotrebiteľom boli jednoznačne čo do základu aj výšky preukázané v plnom rozsahu, teda do posledného centu.

60. Žalobca nepredložil dôkazy, či a aké skutočné konkrétne reálne náklady vynaložil práve na vymáhanie konkrétnej, tu uplatňovanej pohľadávky proti žalovanému, jeho len všeobecný, generálny výpočet je tu nepoužiteľný a nerelevantný, preto aj v tejto časti súd žalobu zamietol.

61. Žalobca v žalobe uplatnil aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, preto súd posúdil aj tento jeho nárok.

62. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškani.

63. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

64. Vykonávacím predpisom ustanovujúcim výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania je Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

65. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.2.2013 výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

66. Žalobca, vychádzajúc z tvrdení v žalobe určil začiatok omeškania žalovaného od ktorého požadoval úroky z omeškania na deň 23.12.2020 na základe toho, že v dôsledku omeškania s úhradou jeho záväzkov úver dňa 22.12.2020 zosplatnil, o čom žalovaného informoval listom zo dňa 28.12.2020.

67. Zosplatnenie tvrdené žalobcom však súd nemal za platné a preto naň neprihliadol. Nedôsledné skúmanie bonity dlžníka popísané vyššie tu totiž spôsobilo aj dôsledok vyplývajúci z § 11 ods. 2 vety prvej ZoSÚ, a to ten, že nie je možné úver predčasne zosplatniť. Právny úkon žalobcu o zosplatnení je preto v rozpore s týmto ustanovením a preto podľa § 39 Občianskeho zákonníka je absolútne neplatný. Navyiac, súd je vzhľadom na povahu a charakter celkovej úpravy zosplatnenia úveru toho názoru, že aj pri spotrebiteľských úveroch je veriteľ povinný uplatniť svoje právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru v zmysle obmedzení § 565 druhá veta Občianskeho zákonníka, t. j. najneskôr do splatnosti najbližšej splátky úveru. Ak toto právo nevyužije, jeho právo na predčasné zosplatnenie zaniká a dlžník je povinný uhrádzať individuálne splátky úveru, pričom k zosplatneniu úveru účinným spôsobom nedôjde.

68. V tejto súvislosti poukazuje súd na závery občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20.03.2019, na ktorom došlo k zjednoteniu pri výklade použitia práva veriteľa na vyhlásenie predčasnej splatnosti tak, že toto jeho právo je časovo obmedzené do splatnosti najbližšej budúcej splátky. Je pravdou, že ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka komplikuje určenie takéhoto obmedzenia vykonania predčasnej splatnosti úveru podľa druhej vety § 565 Občianskeho zákonníka. V tomto prípade je potrebné pristúpiť k výkladu, že veriteľovi patrí právo na predčasné zosplatnenie úveru do tej najbližšej splátky úveru, ktorá nasleduje po uplynutí 3 mesiacov od omeškania s úhradou prvej omeškanej splátky za predpokladu, že je zároveň dlžník upozornený v lehote podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na existenciu dlhu a na možnosť vykonania predčasného zosplatnenia úveru.

69. Súd však dáva do pozornosti skutočnosť, že zo strany veriteľa - žalobcu bolo listinným dôkazom preukázané len doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru žalovanému, avšak bez doloženia listinného dôkazu, či bol zachovaný postup v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, t. j. doručenie výzvy žalovanému spolu s upozornením na omeškanie konkrétnej splátky, uplynutie lehoty 3 mesiacov a upozornenie na realizáciu práva na zosplatnenie úveru. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že k účinnému zosplatneniu úveru nedošlo.

70. Žalobca nežiadal úrok z omeškania z jednotlivých splátok odo dňa nasledujúceho po dni ich splatnosti, ale žiadal úrok z omeškania až odo dňa nasledujúceho po dni keď v zmysle jeho názoru vznikla žalovanému povinnosť zaplatiť celú dlžnú sumu jednorazovo, čo súd vzhľadom na dispozičný princíp nemohol prekročiť, preto aj súd úrok z omeškania priznal až odo dňa nasledujúceho po dni keď sa celý dlh žalovaného stal splatným. Priznanie sankčných úrokov z jednotlivých splátok by totiž bolo v rozpore s dispozičnou zásadou upravenou v § 216 ods. 2 CSP. Vzhľadom k tomu, že súd úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, žalovaný mal na tento úver zaplatiť veriteľovi len sumu nezaplateného zostatku poskytnutej istiny vo výške 890,26 eur. Keďže nepochybne šlo o úver, ktorý sa mal splácať v mesačných splátkach a výška žalovanému prvotne predpisovaných splátok bola 45 eur mesačne, potom mal žalovaný úver (len vo výške reálne mu poskytnutej úverovej istiny) v skutočnosti splatiť v 19 splátkach po 45 eur a jednej splátke vo výške 37,80 eur (892,80 eur : 45 eur), a teda poslednú splátku by hradil po 20 mesiacoch pri splatnosti prvej splátky dňa 10.08.2020 (splácanie malo byť ku 10. dňu v mesiaci). Splatnosť poslednej splátky teda nastala dňa 10.04.2022. Sadzbou úroku z omeškania určenou podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka je tu sadzba 5 % ročne. Preto vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný odo dňa 11.04.2022 preukázateľne bol v omeškaní so zaplatením nevrátenej úverovej istiny revolvingového úveru vo výške 890,26 eur a jeho omeškanie trvá, uložil mu súd spolu so sumou 890,26 eur zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 890,26 eur od 11.04.2022 do zaplatenia. Nakoľko súd z dôvodov už uvedených uzavrel, že na ostatné uplatňované nároky žalobcovi nárok nevznikol, s ich zaplatením sa žalovaný nemohol dostať ani do omeškania, preto v časti úroku z omeškania požadovaného zo sumy prevyšujúcej sumu nevrátenej úverovej istiny súd žalobu zamietol a z dôvodov už uvedených zamietol ju aj v časti úroku z omeškania požadovaného nad rámec v akom bol žalobcovi tento nárok priznaný.

71. Súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu v lehote stanovenej v § 232 ods. 3 veta prvá CSP, t.j. v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku, keďže na určenie dlhšej lehoty na zaplatenie, či na povolenie splácať ju v splátkach nebol do dňa vyhlásenia rozsudku podaný návrh. Žalovanému bola žaloba riadne doručená ešte dňa 23.08.2023, ten sa napriek výslovnej výzve súdu k žalobe nevyjadril, nevyjadril sa ani k samotnému nároku, ani k jeho splatnosti. Preto nebol dôvod na určenie inej ako základnej zákonnej trojdňovej lehoty na plnenie. Uvedené žalovanému nebráni, aby sa v prípade, že by prisúdenú sumu chcel splácať v splátkach, obrátil s takouto žiadosťou priamo na žalobcu.

72. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

73. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

74. Týmto rozhodnutím sa konanie končí a preto súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 CSP. Žalobca bol úspešný v časti o zaplatenie 890,26 eur t.j. 95,09 % z uplatnenej sumy a neúspešný v časti o zaplatenie 45,93 eur t.j. 4,91 %, a preto mu patrí podľa § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania v rozsahu 90,18 %. Súd nevzhliadol žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, pre ktorý by súd žalobcovi náhradu trov konania v tomto rozsahu nemal priznať a ani ich nikto netvrdil, a preto rozhodol, že má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v uvedenom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 CSP vyšší súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže strana, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané, podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Bardejov. Lehota na podanie odvolania začína plynúť dňom nasledujúcim po dni doručenia tohto rozhodnutia.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.